

Arrest

nr. 207 517 van 3 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 26 juli 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Z. CHHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is aangetroffen in België op 26 juli 2018 in onwettig verblijf. Hij verklaarde afkomstig te zijn van Eritrea en identificeerde zich onder een alias.

Vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat verzoeker afkomstig is van Ethiopië en dat hem op 23 april 2018 een visum werd toegekend door de Duitse autoriteiten. Een visum geldig voor vijf dagen en wegens professionele doeleinden.

Op 26 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: G.

voornaam: Y. Y.

geboortedatum: 11.11.1982

geboorteplaats: addis abeba

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: Y. S.Y. 01/01/1988 Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ WANO op 26/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 26/07/2018 door de politiezone van PZ WANO en verklaart dat hij geen partner, familie of kinderen heeft in België. Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Hij verklaart dat hij niet naar Eritrea kan terugkeren omwille van politieke problemen en omdat de regering geen protestanten toelaat. Hij verklaart dat hij vanuit België illegaal naar het Verenigd Koninkrijk wil transiteren.

Betrokkene verklaart aan de politie Y. S. Y. te heten, geboren op 01/01/1988 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: G. Y. Y., geboren op 11/11/1982 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

Een schending van de artikels 3 en 8 EVRM kan dus ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde aan de politie Y. S. Y. te heten, geboren op 01.01.1998 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: G. Y. Y., geboren in Addis Abeba op 11.11.1982 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ WANO op 26/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde aan de politie Y. S. Y. te heten, geboren op 01.01.1998 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: G. Y. Y., geboren in Addis Abeba op 11.11.1982 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 26/07/2018 door de politiezone van PZ WANO en verklaart dat hij geen partner, familie of kinderen heeft in België. Hij verklaart dat hij niet naar Eritrea kan terugkeren omwille van politieke problemen en omdat de regering geen protestanten toelaat. Hij verklaart dat hij vanuit België illegaal naar Engeland wil transiteren.

Betrokkene verklaart aan de politie Y. S. Y. te heten, geboren op 01/01/1988 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: G. Y. Y., geboren op 11/11/1982 en van Ethiopische nationaliteit.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 26/07/2018 door de politiezone van PZ WANO en verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een maand in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaarde aan de politie Y. S. Y. te heten, geboren op 01.01.1998 en van Eritrese nationaliteit te zijn. Uit onderzoek is echter gebleken dat de echte identiteit van betrokkene de volgende betreft: G. Y. Y., geboren in Addis Abeba op 11.11.1982 en van Ethiopische nationaliteit. Betrokkene houdt zijn ware identiteit dus verborgen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Verzoeker heeft op diligente wijze binnen de tien dagen nadat hij kennis had van het bevel onderhavige vordering ingediend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel “*audi alteram partem*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangevoerde schendingen betoogt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden indien hij gedwongen dient terug te keren omdat hem niet tijdig inzage werd verleend van de stukken van het dossier waardoor de raadvrouw van verzoeker onvoldoende werd geïnformeerd en omdat hij niet op een nuttige en adequate wijze werd gehoord. Verzoeker benadrukt dat hij niet heeft gelogen in verband met zijn nationaliteit maar dat de ‘informele’ tolk verkeerd heeft vertaald. Bovendien was het gehoor slechts zeer kort waardoor hij zijn vrees voor zijn leven in zijn land van herkomst, Ethiopië, niet heeft kunnen uiteenzetten. De verwerende partij heeft niet afdoende rekening gehouden met de elementen waarvan zij diende op de hoogte te zijn. Hij wijst op het feit dat hij in Ethiopië werd gefolterd in de gevangenis omdat hij deelnam aan een manifestatie in 2016, een bepaalde politieke strekking ondersteunde en omdat hij behoort tot een bepaalde etnische groep, met name de Oromo-gemeenschap. Zijn vader is vermoord. Verzoeker verwijst verder naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat de mensen van de Oromo-gemeenschap wel degelijk worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten. Met deze elementen heeft de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden, laat staan gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd is en dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing ook kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Waar verzoeker betoogt dat zijn raadvrouw, binnen de zeer korte beroepstermijn, niet tijdig is geïnformeerd over de stukken van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat dit argument niet opgaat nu verzoeker tot 6 augustus 2018 de mogelijkheid had om een beroep in te dienen tegen de bestreden beslissing. Verzoeker, die reeds op 1 augustus 2018 een vordering tot schorsing bij hoogdringendheid heeft ingediend, kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten hem niet tijdig inzage in het dossier te hebben verleend terwijl hij nog over vijf dagen beschikte om zijn vordering in te dienen en inzage van het dossier te bekomen.

Verzoeker werd gehoord op 26 juli 2018 en verklaarde telkens dat hij 'onderweg is naar het Verenigd Koninkrijk' en niet om internationale bescherming heeft verzocht in België of in een ander Europees land. Uit de antwoorden genoteerd in de vragenlijst kan niet worden afgeleid dat verzoeker zich niet heeft verstaanbaar kunnen maken. De schending van het beginsel "*audi alteram partem*" wordt *prima facie* niet aangetoond.

Uit het verhoor van 26 juli 2018 blijkt dat hij aangaf dat er politieke problemen zijn in zijn land van herkomst en dat hij protestant is. De regering laat geen protestanten toe. Waar verzoeker thans betoogt dat hij in de gevangenis was opgesloten in Ethiopië en gefolterd omwille van zijn deelname aan een manifestatie in 2016, zijn politieke en religieuze overtuigingen en het behoren tot de etnische Oromo-gemeenschap kan de Raad uit de stukken van het administratief dossier niet afleiden dat hij deze verklaringen reeds eerder heeft afgelegd. Het kan de verwerende partij niet worden verweten deze vrees niet te hebben onderzocht bij gebrek aan enige indicatie in het dossier van deze in het verzoekschrift aangehaalde vrees. Wel integendeel nu uit het onderzoek van de verwerende partij blijkt dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten met een Ethiopisch paspoort en met een Schengenvisum naar Europa is gereisd. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien staft verzoeker zijn betoog niet met een begin van bewijs waaruit blijkt dat hij persoonlijk werd gevangen gehouden, gefolterd, zou behoren tot de Oromo-etnie, zijn religieuze en politieke overtuiging en daarom zou worden vervolgd. Dit klemmt des te meer nu hij, ondanks zijn vrees voor vervolging en zijn vrees voor zijn leven, verklaarde niet om internationale bescherming te hebben verzocht terwijl hij, ook volgens zijn verklaring, reeds een maand in België verblijft. Verzoekers betoog, beperkt tot loutere beweringen, volstaat niet om aan te tonen dat hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat het verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar de algemene situatie in Ethiopië aan de hand van enkele rapporten. Verzoeker laat echter na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bovendien kan verzoeker, indien hij werkelijk een gegronde vrees koestert voor vervolging of een reëel risico meent te lopen op ernstige schade, een verzoek om internationale bescherming indienen.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

N. MOONEN